

BÖLÜM I

Şeytanla el ele yürürken ondan korkamazsın.

Ben küçükken böyle demişti Freddie. Sonra da bana, erkek kardeşimi sevip sevmediğimi sormuştu.

Luke, lanet olası bir zorba, diye cevap vermiştim.

Bunu söylerken bakışlarım onun yüzünde değil, yerdedi. Üst kata çıktığımız sırada, büyük ve eski mermer merdivenin deseninden gözlerimi alamayışımı hâlâ hatırlıyorum. Yıllar geçtikçe basamakların orta kısımları yürünmekten hafifçe aşınmış ve bu da o anda kendimi olduğumdan yaşlı hissetmeme sebep olmuştu. O zamanlar, Freddie ne kadar yaşlıysa ben de o kadar yaşlı hissediyordum kendimi ki bu da epey yaşlı olmak demektir.

'Lanet olası' deme Violet. 'Lanet' kelimesini kullanma.

Ama sen kullanıyorsun. Gerçekten de kullanıyordu. Hem de hep. Bir defasında Luke, beni bu lanet olası merdivenlerden

aşığı itmişti, demiştim bakışlarımı ayaklarımdan çekmeden. Eğer istediği buysa o düşünüş beni öldürememişti, ama iki dişim kırılmış ve alnım deli gibi kanayarak yarılmıştı. Kardeşimi sevmiyorum, demiştim. Ve şeytanın bu konuda ne düşündüğü hiç de umurumda değil. Gerçek bu.

O zaman Freddie bana sert bir bakış atmıştı. Felemenklere özgü o masmavi gözleri, ilerlemiş yaşına rağmen ışıltılıydı. Gözlerimi ve saçlarımı ondan almıştım.

Büyükanneme herkes lakabıyla seslenirdi. Hatta annem ve babam bile. Çünkü onun deyimiyle, onun asıl ismi Fredrikke'in kısaltması olan Freddie'ydi. Anne ya da büyükanne değil. Sadece Freddie.

Gerçek var, gerçek var Violet. Ve bazı lanet olası gerçekler, yüksek sesle söylenmemeli yoksa şeytan bunları duyup senin peşine takılabilir, demişti Freddie, o narin ve kırışık ellerini ellerimin üzerine koyarak.

Yaşım ilerledikçe yaptığımız bu konuşmayı sık sık düşünür olmuştum. Genellikle çocukken yaptığınız konuşmaları unutmazsınız. O zaman bunu pek fazla düşünmeseniz de yıllar geçtikçe, kendini sanki daha dün olmuş gibi net bir şekilde hatırlatıp dururlar.

Çok uzun zaman önce, ben doğmadan, hatta babam bile doğmadan önce Freddie, üzerinde kürküyle partilere katılıp kokteyller içer ve sanatçılara maddi destek sağlayacak projelerle uğraşmış. Benim kadar ufak bir kız olduğu döneme ait hikâyelerini de birlikte mutfakta kurabiye yaparken ya da Citizen'ın merdivenleri üzerinde oturup gelgiti izlerken anlatırdı. Bunlar genellikle içinde bolca alkol, er-

kekler ve bela olan çılgın hikâyelerdi.

Ama hayatında gizli bir Şey vardı. Ne kadar sorarsam sorayım hiçbir zaman bunun ne olduğunu anlatmamıŐtı. Kötü bir Şey olmalıydı bu. Gerçekten kötü. Tüm yetişkinlerin kötü hikâyeleri vardır ve hikâye ne kadar kötüyse o kadar az konuşulur. Bir insanın gerçekten kederli olduğunu bu şekilde anlayabilirsiniz. Kendilerini dinleyen herkese ağlayıp acıklı hikâyelerini anlatıyorlarsa bilin ki aslında hiçbir Őeyleri yoktur. Ya da en azından önemli bir Őeyleri yoktur. Ama insanların gerçekten canını yakan Őeyler, kalplerini parçalayan asıl Őeyler... İşte bunlar hiçbir zaman konuşmadıklarıdır. Buradan anlarsınız.

Freddie'nin kederini de böyle anlamıŐtım.

Bazen onu bir Őeyler yazarken yakalardım. Ama yazdığı bir günlük mü yoksa arkadaşlarına yollayacağı bir mektup mu, bilmiyordum. Genellikle gecenin geç saatlerini seçer ve yazdığı sırada da üzgün görünürdü. Belki de bu yüzden, başına gelen o kötü Őeyi biriyle paylaŐtđını düşünmüŐtüm. Sadece, o kiŐi ben değildim.

Belki boğularak ölen kızı yüzünden belki de başka bir Şey yüzündendi, bilmiyorum. Fakat Freddie onca içkiden, erkekten ve beladan sonra içinde kalan boşluğu dolduracak Őeyi aramaya başlamıŐtı. Bulduđuysa Tanrı olmuştu. *Tanrı ve Şeytan*. Çünkü bunlardan biri, bir diğerisi olmadan var olmazdı.

Freddie zamanının çoğunda, sanki en yakın arkadaşımıŐ ya da eski bir sevgiliymiŐ gibi, Őeytandan bahsedip dururdu. Onu otoyollar, abur cubur gıda paketleri ve televiz-

yon gibi pek çok şeyde görürdü. Ve delilikte ve alkolde ve cinayette...

Şeytanla ilgili tüm o konuşmalarına rağmen Freddie'yi hiç dua ederken görmedim. İnce parmakları tespih boncuklarının üzerinde dolaşmadı, kemikli dizleri hiçbir haçın karşısında yerleri öpmeydi, dudakları duayla sessizce kıpırdanmadı hiç. Freddie dua etmezdi. En azından benim görebileceğim bir yerde.

Bense ederdim.

Freddie'ye dua ederdim. Ölümünden sonraki beş yıl boyunca o kadar sık ediyordum ki bu benim için neredeyse reflekse dönüşmüştü; sıcak bir çorbayı üflemek gibi. Ailem gittiğinde, paramız bittiğinde... Bazen denizden esen o lanet olası rüzgârın uğultusu, üst kattaki kardeşimden daha yakın olurdu bana. Kendimi hep dipsiz bir yalnızlığın içinde bulurdum. İşte böyle zamanlarda hemen duaya sarılırdım.

Şeytan konusunda da Freddie'ye dua ederdim. Elimi şeytanın elinden uzak tutması için yalvarırdım ona. Beni kötülükten korumasını isterdim.

Ama kaçamadım. Tüm bu dualarıma rağmen şeytan, yine de geldi ve buldu beni.

BÖLÜM 2

İkiz kardeşim Luke ile yaşıyordum. O ve ben, yapayalnızdık. Sadece on yedi yaşındaydık ve kendi başımıza yaşamamız yasal olarak uygun olmasa da bugüne kadar hiç kimse, bu konuda bir şey yapmaya kalkışmadı.

Ebeveynlerimiz Joelle Iris ve John White sanatçıydı, ressamlardı. Bizi seviyorlardı ama sanatı daha çok seviyorlardı. O yaz, eski bir Volkswagen minibüsle Avrupa'yı dolaşiyor, kafelerde ve şatolarda ilham perilerini arıyorlardı. Ve tabii, ailemizden kalan son servet de harcanıp gidiyordu sayelerinde. Eve çabuk dönmelerini umuyordum. Yanlış anlaşılmasın, yalnızca iyi bir üniversiteye gitmeme yetecek kadar para kalmış olmasını istediğimdendi bu aslında. Yeşil çimenleri, beyaz sütunları, devasa kütüphaneleri ve dirsekleri süet yamalı ceketler giyen profesörleri olan, güzel bir üniversite.

Ne yalan söyleyeyim, bu hayale kendim de pek inanmıyordum.

Büyük büyükbabam sanayici olduğu için gençken gerçek anlamda dünya kadar para kazanmıştı. Parasını, o dönemlerde herkesi heyecanlandıran tren yollarına ve üretime yatırmıştı. Tüm mirası da olduğu gibi hiç tanışamadığım büyükbabama kalmıştı.

Freddie ve büyükbabam, o dönemde Echo'nun en zengin insanlarıydı. Aslında onlar Echo'daki her şeyin 'en'iydiler. Freddie bana, Glenshiplerin kendilerinden daha zengin olduğunu söylese de benim zihnimde zengin zengindi. Büyükbabam, dalgaların dövdüğü bir uçurumun kenarına, tehlikeli toprakları andıran bir araziye, büyük bir ev inşa etmişti. Çılgın büyükannemle de kendisiyle denizin kenarındaki bu evde yaşaması ve bebeklerini doğurması için evlenmişti.

Evimiz görkemli ve güzeldi. Ama karanlık bir yanı da yok değildi. Sert rüzgârları, azgın dalgaları göğüsleyen, kontrolden çıkmış bir evdi burası. Uzaktan genç ve zarif görünen ama yaklaşıldığında şakaklarındaki beyazlar, göz çevresindeki kırışıklıklar ve sol yanağındaki yara iziyle, yaşlı bir balerin gibiydi.

Evimizin ismini büyükannem Freddie koymuş. Orson Welles'in *Citizen Kane* filminden ilham alarak bu koca malikâneye Citizen Kane ismini vermiş. O filmi kasvetli bulmuşumdur hep. Ama asıl ilginç olan evin ismini bir filmde alması değil tabii. Bizim evimiz 1929 yılında inşa edilmiş fakat *Citizen Kane* 1941 yılında çıkmıştı. Bu da demek oluyor